

като змия, се промъкна той пакъ и, когато излѣзе изъ гжсталака, литна като стрѣла къмъ кжщи.

За щастие, баща му го чакаше.

— Кждѣ се скита до сега, негоднико? — му извика той сърдито.

— Не ми се сърди, татко, — прѣсѣче го момчето, — азъ позакъснѣхъ, имахъ си нѣщо работа. — Той не откри нищо на баща си.

Скоро прѣснниятъ утриненъ въздухъ проясни лицето му. До града имаше само половина часъ. Щомъ стигнаха, бащата се залови да нарежда стоката си, прииждаха купувачи, съ които се разпращаше той самъ, а Тза-еръ се разхождаше весело, мушкаше се изъ купувачитѣ като да търсѣше нѣкого и отеднажъ погледътъ му падна на единъ дюкянъ, дѣто се продаваха кожани работи — калпаци, кожуси. Тукъ висѣха сжщо и нѣколко лисичи опашки, съ които женитѣ отупватъ праха отъ маситѣ и стѣнитѣ. Той влѣзе смѣло въ дукияна, купи си една за нѣколко стотинки, скри се задъ една стѣна и я прикачи здраво отзадъ на панталонитѣ си, спустна дрехата си надъ нея и припна къмъ отсрѣщната аптека.

— Моля Ви се, дайте ми прахъ за сънь.

— За кого, моето момче? попита аптекарътъ, който се познаваше съ баща му.

— Нима не сте чули още, че нашата слугиня Чу-и е болна?

— Ахъ, наистина. И не е ли още оздравѣла?

— Не, господине. Нощѣ не може да склопи очи: трѣбва да ѝ се даде нѣщо за сънь.

— Тѣй, тѣй. На, вземи това, то дѣйствува бързо и сигурно. Скрый паритѣ: съ баща ти сме прия-